

כה תשרי תשע"ז.	יא כסלו תשע"ו.	כז כסלו תשע"ה.
ח מנחם-אב תשע"ט.	כד אלול תשע"ח.	י תשרי תשע"ח.
כ אייר תשפ"ב.	ו תמוז תשפ"א.	כא תמוז תש"פ.

שְׁעוֹר א

מִצְוֹת עֲשֵׂה א. מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה א. מִצְוֹת עֲשֵׂה ב.

הַמִּצְוָה הָרִאשׁוֹנָה - הִיא הַצּוּי שְׁנַצְטוּיֵנוּ בִּידְעַת [בְּהֶאֱמַנְתָּ] הָאֱלֹקוֹת, וְהוּא: שְׁנַדַּע שֵׁשׁ שֵׁם עֲלֵה וְסִבֵּה וְהוּא הַפּוֹעֵל לְכָל הַנִּמְצָאִים, וְזֶהוּ אָמְרוּ יִתְעַלֶּה: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ".

הָרִאשׁוֹנָה מִמִּצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה - הִיא הָאֲזַהְרָה שֶׁהַזְּהָרְנוּ מִלְּהַעֲלוֹת עַל דַּעַתְנוּ אֱלֹהוֹת לְזוּלָתוֹ יִתְעַלֶּה, וְהוּא אָמְרוּ - יִתְרוֹמֵם מְלִיחַס לֹא אֲמִירָה "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי".

הַמִּצְוָה הַשְּׁנִיָּה - הִיא הַצּוּי שְׁנַצְטוּיֵנוּ בִּידְעַת הַיְחוּד, וְהוּא: שְׁנַדַּע שְׁפּוֹעֵל הַמִּצְיָאוֹת וְסִכְתּוֹ הָרִאשׁוֹנָה הוּא אֶחָד, וְהוּא אָמְרוּ יִתְעַלֶּה: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקֵינוּ ה' אֶחָד".

ברכה בקול

הדלת נפתחה. חנה וחיים נכנסו אל הבית סמוקים ומזיעים.

אמא מהרה להגיש להם שתיה קרה: "תשתו ילדים. חם מאוד היום". זה בדיוק מה שחנה וחיים היו צריכים, כוס מיץ קר ומרענן.

אמא הלכה לבשל במטבח, אבל אז נשמעו קולות רמים מהסלון.

"את לא ברכת!"

"אני כן ברכת!"

"אבל אני לא שמעתי".

אמא מהרה לסלון. "מה קרה?" התעניינה.

"חיים אומר שאני לא ברכת על המיץ. אבל אני כן ברכת".

"ואני לא שמעתי", התעקש חיים.

"כי ברכת בשקט", ענתה חני.

"בואו ואספר לכם ספור", אמרה אמא, ושני הילדים התישבו על הספה, קשובים.

"כשהרבי הרני"צ, רבי יוסף יצחק, היה קטן, הוא הלך פעם לבקר את סבתא שלו. יוסף יצחק שויטט בבית הסבתא, והנה, את מי הוא רואה? עוד בן דוד שהגיע לבקר.

"יפי", שמח בלב, "עכשו נוכל לשחק יחד". ואכן השנים שחקו ונהנו מאוד.

לאחר זמן מה יוסף יצחק נהיה רעב. הוא עצר את המשחק והלך לאכול מאכל טעים שסבתא הכינה. לאחר שסיים לאכול חזר אל החדר.

עברו כמה רגעים ודלת הבית נפתחה. ומי בפתח? אבא, הרבי הרש"ב! יוסף יצחק קם ממקומו והתכוון לרוץ לאביו, אבל אז עצר אותו בן הדוד, הסתכל עליו במבט רציני ואמר: "עכשו אספר לאבא שלך שאתה אכלת בלי לברך, הוא בודאי יטיל עליך ענש חמור!"

יוסף יצחק לא הביין: "אבל אני בן ברכתי!"

"לא נכון", התעקש בן הדוד, "ואני אספר לאבא שלך שלא ברכת".

"אתה יודע מה?", עלה לפתע רעיון במוחו של יוסף יצחק, "נשאל את יוסף מרדכי המשרת אם הוא שמע אותי מברך".

יוסף יצחק מהר אל המשרת: "האם אתה זוכר שברכתי על האכל וענית אמן?"

"בודאי", חנה המשרת ולטה את לחיו של יוסף יצחק, "ברכת יפה כל כך".

"אתה רואה?" אמר יוסף יצחק בשמחה, "המשרת שמע שברכתי!"

אמא סימה את הספור, וחנה הבינה מיד: "אה... אם הייתי מברכת בקול, כמו הרבי הרי"צ, חיים היה שומע ועונה אמן".

אמא הנהנה בראשה, וחיים הוסיף ושאל: "מה זאת אומרת 'שהכל נהיה בדברו'?"

"כשמברכים 'שהכל נהיה בדברו', הכוונה היא שכל מה שיש בעולם, נהיה בדברו - בדבור של השם. ה' אמר 'ויהי אור' - נהיה אור, ה' אמר 'יהי רקיע' - נבראו השמים. הכל נברא בדבור של ה'".

"מה, ממש הכל? אפילו בבה מושקי שלי ו... אפילו צבעי הפגודה שסבתא קנתה לי ליום ההולדת?" התפלאה חנה.

"כן, ה' ברא את כל העולם ואת כל החמרים שיש בו, והוא נתן חכמה לאנשים להכין מהם דברים נפלאים. ומה נשאר לנו? לנו נשאר רק להודות להשם ולברך 'שהכל נהיה בדברו'!"

כז תשרי תשע"ז.	יב כסלו תשע"ו.	כח כסלו תשע"ה.
ט מנחם-אב תשע"ט.	כה אלול תשע"ח.	יא תשרי תשע"ח.
כא אייר תשפ"ב.	ז תמוז תשפ"א.	כב תמוז תש"פ.

שְׁעוֹר ב

מצוות עשה ג. ד. ט.

המצוה השלישית - היא הצווי שנצטוינו על אהבתו יתעלה.

המצוה הרביעית - היא הצווי שנצטוינו לקבוע בדעתנו יראתו יתעלה ומוראו. . וזהו אמרו יתעלה "את ה' אלהיך תירא".

המצוה התשיעית - הצווי שנצטוינו על קדוש השם, והוא אמרו: "ונקדשתי בתוך בני ישראל".

הַאֵשׁ שֶׁלֹּא שׂוֹרְפָה

הַשֶּׁמֶשׁ כָּבֵד שְׂקֵעָה וְחֶשֶׁךְ נִרְאָה בְּחֵלוֹן. חֲנָה וְחַיִּים קָרְאוּ קְרִיאַת שְׁמַע וְחִכּוּ לְסַפּוֹר שֶׁל אָבִא.

גַּם הַפֶּעַם, כְּמוֹ תַמִּיד, הִיָּה לְאַבֵּא סַפּוֹר מְעַנֵּין מְאוֹד. בּוֹאוּ וְשִׁמְעוּ גַם אִתְּם.

”לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת מְאוֹד הָיָה בְּכָבֵל מְלֶךְ רָשָׁע בְּשֵׁם נְבוּכַדְנֶצַּר. יוֹם אֶחָד צִוָּה הַמֶּלֶךְ לְהַבִּיא אֵלָיו שְׁלוֹשָׁה יְלָדִים חֲכָמִים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל. שְׁלֹשֶׁת הַיְלָדִים שֶׁנִּשְׁלְחוּ אֶל הַמֶּלֶךְ הָיוּ חֲנַנְיָה, מִישָׁאֵל וְעִזְרִיָּה.

בְּאַרְמוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ הָיָה אֲכָל טְעִים, אֲבָל שְׁלֹשֶׁת הַיְלָדִים הַצַּדִּיקִים הִקְפִּידוּ מְאוֹד לֶאֱכֹל רַק אֲכָל כָּשֶׁר. יוֹם אֶחָד בִּקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ לְבָנוֹת פֶּסֶל גָּדוֹל, וְצִוָּה עַל כָּלֵם לְהִשְׁתַּחֲוֹת לַפֶּסֶל הַזֶּה. מִי שֶׁלֹּא יִשְׁתַּחֲוֶה - רַע וּמֵר יִהְיֶה לוֹ!

מָה אִתְּם חוֹשְׁבִים שְׁעֲשׂוּ חֲנַנְיָה, מִישָׁאֵל וְעִזְרִיָּה? כְּמוֹכֵן, הֵם לֹא הִשְׁתַּחֲוּוּ לַפֶּסֶל. זֶה אָסוּר! הֵם לֹא פָּחְדוּ מִהַעֲנֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, אֲלֵא רַק מִהַשֵּׁם, מְלֶךְ הָעוֹלָם.

הַשְּׂכַנִּים הַגּוֹיִים שָׁמוּ לֵב שֶׁהַיְלָדִים הַיְהוּדִים לֹא מִשְׁתַּחֲוִים לַפֶּסֶל, וּמְהֵרָה לְסַפֵּר עַל כֶּה לַמֶּלֶךְ.

הַמֶּלֶךְ רָתַח מִזֵּעַם: ”מָה?! קָרְאוּ לָהֶם מִיָּד אֵלָי!”

שְׁלֹשֶׁת הַיְלָדִים הִגִּיעוּ בַמְהִירוֹת. ”הִשְׁתַּחֲוּוּ מִיָּד לַפֶּסֶל!” צִוָּה עֲלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ.

אֲבָל הַיְלָדִים לֹא פָּחְדוּ. הִיָּתָה לָהֶם אַמוּנָה חֲזָקָה בְּהַשֵּׁם. ”אֲפֹלוּ אִם תִּזְרַק

אותנו לאש, לא נשתחווה. האלקים שלנו אסר עלינו להשתחוות, והוא גם יכל להציל אותנו".

פניו של המלך האדימו מרב פעם. "הכינו מדורה עם עצים, הרבה הרבה עצים, כדי שתהיה לוקטת, והשליכו את הילדים לתוך האש!" צוה על המשרתים.

המשרתים נבהלו מאוד ומהרו לעשות כדבר המלך. מרב בהלה חלק מהם נפלו בעצמם לתוך האש ונשרפו. המשרתים תפסו את שלשת הילדים וזרקו אותם אל הלהבות.

אוי וי, מה יהיה עכשו? האם האש תשרף את הילדים?

המלך הרשע צפה במדורה. הוא חשב שעוד רגע הילדים כבר לא יהיו בחיים, אבל משהו מוזר קרה. המלך שפסף את עיניו, ולא האמין! חנניה, מישאל ועזריה מטילים בתוך האש, כאלו היתה זו גנה!

"ברוך השם אלקיכם!" אמר המלך בהתרגשות, ומאז כבד אותם מאוד.

"איזה ספור מרגש", אמרו חנה ויחיים.

"כן. הילדים הצדיקים עשו קדוש השם ממש", אמר אבא.

"מה זה קדוש השם? קדוש על היין, כמו בשבת?" שאלה חני.

"לא", חנה אבא, "קדוש השם, הפונה היא שיהודי מראה לכלם שהוא מאמין ואוהב את השם. לעולם הוא לא ישתחווה לפסל ולא יעזב את האמונה, אפילו אם ירצו להרג אותו".

חנה ויחיים רצו לשמע עוד ועוד, אבל העיפות גברה עליהם, והם נרדמו בחיוך על השפתים.